

TPT: *U heeft Belle de jour gemaakt voor de gebroeders Hakim. Zij staan bekend als lastige producenten.*

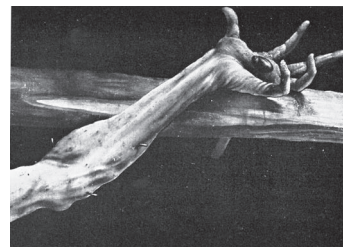
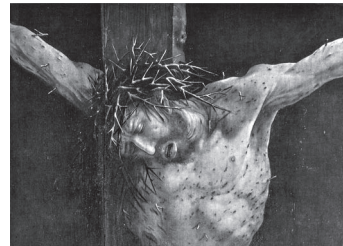
LB: Mijn agent in Parijs liet me weten dat hij was benaderd door de Hakims met de vraag of ik *Belle de jour* van Joseph Kessel wilde verfilmen. Van hem kreeg ik de roman. Het is een nogal melodramatisch verhaal en eigenlijk was ik niet van plan het te doen. Ik zei dat ik in elk geval volledige vrijheid wilde hebben. Ik ging met name niet akkoord met de clausule dat de producenten het recht hadden om in te grijpen in de montage als ze dat nodig vonden. Ze hielden eraan vast en uiteindelijk werden we het eens. De bewerking van het boek deed ik met Jean-Claude Carrière^o en alles verliep vlekkeloos. Toen de film af was bestond het risico dat hij niet zomaar door de censuur zou komen. De Hakims zeiden: 'Als we er nou mee instemmen dat de censuur er een enkele scène uithaalt, dan vermijd je dat er nog meer uit moet.' Er was één scène waar men over zou kunnen vallen, met een Christus, en die werd gecensureerd.

TPT: *Hoe was die scène dan? Naar het schijnt ging het om de Christus van Grünewald.*

LB: De scène zelf is er niet uitgesneden, het gaat namelijk om het fragment in het kasteel van de necrofiele hertog, gespeeld door Georges Marchal. Met de Christus van Grünewald was de scène betekenisvoller geweest. Kennen jullie dat schilderij? Het is meedogenloos realistisch, de gruwelijkste afbeelding van Christus die er bestaat. Dat beeld was belangrijk omdat het de inleiding was op de daaropvolgende scène.¹

JdIC: *Catherine Deneuve lijkt op het eerste gezicht niet zo'n 'Buñueliaanse' actrice. Had u haar uitgekozen?*

LB: De producenten hadden haar al vastgelegd. Ik werd aan haar voorgesteld en toen hebben we samen geluncht. Ik vond haar wel het type voor de rol: heel mooi, gereserveerd en mysterieus. Ik ging akkoord. Tijdens de opnames bleek dat ze me niet altijd begreep. Ze klaagde bij anderen: 'Ik snap niet waarom ik dat en dat moet doen.' Hun reactie was: 'Je moet doen wat Buñuel van je vraagt.' Ze wilde niet dat je haar borsten zag en de kapster deed er

¹ Matthias Grünewald (1480-1528) heeft verschillende kruisigings-scènes geschilderd, maar de bekendste en heftigste is die van het Isenheimer Altaar. De geschrapte scène was een rouwmis met een priester die werd gespeeld door scenarioschrijver Jean-Claude Carrière. Boven de doods-kist hing de kruisiging van Grünewald. Deze religieuze elementen

hadden de inleiding moeten zijn van een erotische scène. Daarin moet Deneuve, slechts gekleed in een zwarte sluier, voor de necrofiele hertog in de doods-kist gaan liggen. Hij spreekt haar liefdevol toe waarna hij bukt en uit beeld verdwijnt; dan begint de kist hevig te schudden.

altijd een doek omheen. Er is een moment in de film dat ze bloot is terwijl ze haar kousen aandoet. In die scène werden haar borsten met tape bij elkaar gehouden, zodat

je die niet kon zien als ze zich omdraaide. In *Tristana* gedroeg ze zich beter en had ik geen problemen met haar. Een uitstekende actrice... Kortom, ze was voorgedragen door de producenten, dat wel, maar ik had de vrijheid om te kiezen. Als ik die vrijheid niet heb, maak ik geen film.

TPT: *Volgens mij was ze uiteindelijk de juiste persoon voor de film. Ze is knap op een enigszins asexuele, abstracte manier. Dat geeft haar rol een interessant contrast.*

LB: Ja, helemaal mee eens. Daarom heb ik haar later ook gekozen voor *Tristana*.

TPT: *Jean Sorel is ook niet zo'n 'Buñueliaanse' acteur...*

LB: Het doet er voor mij niet toe of een acteur Buñueliaans is of niet. Ik weet trouwens niet eens wat dat is, een Buñueliaanse acteur. Sorel had ik nog nooit ontmoet, ik leerde hem kennen tijdens de voorbereiding van de film. Een zeer innemend, prettig persoon. Op de eerste draaidag waren we in het park: Sorel, Catherine, de twee koetsiers